

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 23 sierpnia 2017 r.

Pozycja 161

POSTANOWIENIE

z dnia 21 listopada 2016 r.

Sygn. akt Ts 168/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Marek Zubik,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Sp. z o.o. w sprawie zgodności:

- 1) art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202, ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r. z:
 - a) art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 176, poz. 1236) z:
 - a) art. 64 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 217, art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W sporządzonej przez adwokata i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 9 sierpnia 2016 r. (data prezentaty) skardze konstytucyjnej Sp. z o.o. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność: po pierwsze – art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U.25.202, ze zm.; dalej: urpwe), w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r., z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji; po drugie – art. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U.176.1236; dalej: ustawa z 2007 r.) z art. 64 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 217, art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym.

2.1. Decyzją z maja 2013 r. w sprawie Główny Inspektor Ochrony Środowiska odmówił stwierdzenia nadpłaty 8 376 580,82 zł w opłacie za brak sieci zbierania pojazdów za 2006 r. wniesionej przez Sp. z o.o., której następcą prawnym jest skarżąca.

W następstwie wniosku skarżącej o ponowne rozpatrzenie sprawy organ decyzją z września 2013 r. w sprawie uchylił swoją decyzję z maja 2013 r. i określił wysokość nadpłaty w zobowiązaniu z tytułu opłaty za brak sieci zbierania pojazdów w 2006 r. w wysokości 231397,26 zł. Organ wskazał, że poprzednik skarżącej wprowadził 16892 pojazdy i działał w 2006 r. w okresie od 2 stycznia do 19 grudnia. Z przeprowadzonej analizy zapewnienia sieci zbierania pojazdów wynikało, że w tym okresie podmiot ten nie zapewnił sieci zbierania pojazdów, która spełniałaby warunki określone w art. 11 urpwe. Stworzona przez niego sieć nie objęła bowiem terytorium kraju w taki sposób, aby zapewnić właścicielowi możliwość oddania pojazdu wycofanego z eksploatacji do punktu zbierania pojazdów lub stacji demontażu, położonych w odległości nie większej niż 50 km w linii prostej od miejsca zamieszkania albo siedziby właściciela pojazdu. W związku z tym, stosownie do art. 14 urpwe, wysokość opłaty za brak sieci zbierania pojazdów wynosiła 8 145 183,56 zł. Ponadto organ zauważył, że poprzednik skarżącej 2 kwietnia 2006 r. uiścił opłatę za brak sieci zbierania pojazdów za 2006 r. w wysokości 8 376 580,82 zł, zatem wobec skarżącej należało stwierdzić nadpłatę w kwocie 231397,26 zł.

2.2. Od decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z 17 września 2013 r. skarżąca wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., którą sąd ten oddalił wyrokiem z stycznia 2014 r.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia sąd wskazał, że w myśl art. 11 ust. 1 urpwe podmiot wprowadzający pojazd był zobowiązany do utworzenia sieci zbierania pojazdów, spełniającej wskazane w ustawie wymagania (pokrycie terenów zamieszkałych tak, aby zapewnić możliwość oddania pojazdu właścicielowi w odległości nie większej niż 50 km od miejsca zamieszkania lub siedziby). W ramach sieci mogły być uwzględnione stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów. W przypadku niespełnienia tego wymagania podmiot zobligowany był do obliczenia i samodzielnego uiszczenia stosownej opłaty (art. 14 ust. 1 urpwe).

Ustawa wprawdzie obligowała określone podmioty do utworzenia sieci, jednak sankcja za niewypełnienie obowiązku w tym zakresie była równoważna z obciążeniami przewidzianymi dla podmiotów, które wprowadzały pojazdy, lecz nie były zobligowane do utworzenia sieci ze względu na mniejszy obrót (art. 12 ust. 1 i 2 i art. 14 ust. 4 urpwe). Wskazane regulacje zostały zmodyfikowane, w związku z nowelizacją dokonaną ustawą z 2007 r. Zmiana polegała na faktycznym ograniczeniu obowiązku utworzenia sieci zbierania pojazdów pokrywającej całe terytorium kraju przez podmioty dokonujące większego obrotu – ponad 1000 sztuk pojazdów (art. 14 ust. 5 urpwe po nowelizacji) oraz zróżnicowaniu dla nich opłat sankcyjnych za brak sieci w pewnym zakresie (art. 14 ust. 6 urpwe po nowelizacji). Jednocześnie art. 2 ustawy z 2007 r. wskazuje, że nowe zasady znajdą zastosowanie dla opłat należnych za rok 2007.

Sąd stwierdził, że w sprawie bezsporne było to, iż zapewniona przez poprzednika prawnego skarżącej sieć zbierania pojazdów nie spełniała w okresie od 2 stycznia 2006 r. do 19 grudnia 2006 r. warunków określonych w art. 11 ust. 1 urpwe. Obowiązujący w tym czasie art. 11 ust. 1 urpwe wymagał bowiem, aby właściciel pojazdu mieszkający w Rzeczypospolitej Polskiej albo mający w niej siedzibę był oddalony nie więcej niż 50 km od najbliższej stacji zapewnionej przez wprowadzającego sieci. Sąd wskazał także, że

zastosowanie wobec skarżącej przepisów urpwe w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z 2007 r. było prawidłowe i miało swoje umocowanie w niebudzącym wątpliwości interpretacyjnych art. 2 ustawy z 2007 r., na mocy którego nie stosuje się do obliczenia opłaty za brak sieci za 2006 r. przepisów urpwe w brzmieniu nadanym tą ustawą nowelizującą.

2.3. Skargę kasacyjną skarżącej od powyższego orzeczenia oddalił Naczelny Sąd Administracyjny – Izba Ogólnoadministracyjna wyrokiem z lutego 2016 r., który podzielił argumentację sądu pierwszej instancji.

3. Zdaniem skarżącej art. 14 ust. 1-4 urpwe (w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r.) narusza art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, przez to, że „nie różnicuje przy wymiarze kary administracyjnej sytuacji podmiotów zobowiązanych do tworzenia sieci z uwagi na stopień dokonanego pokrycia siecią terytorium kraju”. Z kolei art. 2 ustawy z 2007 r. jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 2 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 84, art. 217, art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji, gdyż „nie ma zastosowania do określenia wysokości zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci zbierania pojazdów w 2006 r. w odniesieniu do wprowadzającego pojazd, który obliczył i dokonał wpłaty opłaty za brak sieci [zbierania pojazdów] w 2006 r. na podstawie art. 15 ust. 1 oraz art. 16 ust. 2 [urpwe] (...), przed wejściem w życie przepisów [ustawy z 2007 r.] (...) i który złożył wniosek o stwierdzenie i zwrot nadpłaty w opłacie za brak sieci w 2006 r., po wejściu w życie [ustawy z 2007 r.] (...) i wobec którego została wydana przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska (...) decyzja w przedmiocie nadpłaty, w czasie obowiązywania art. 14 [urpwe] (...) w brzmieniu nadanym [ustawą z 2007 r.] (...)”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W dniu 16 sierpnia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1157; dalej: ustawa o TK), która w art. 83 ust. 1 stanowi, że w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy tego aktu normatywnego.

2. Zgodnie z art. 37 ust. 1 w związku z art. 50 ustawy o TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom, a także czy postępowanie należałoby umorzyć na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy o TK.

3. Trybunał stwierdza, że zarzuty sformułowane przez skarżącą w niniejszej sprawie są oczywiście bezzasadne, a tym samym rozpatrywanej skardze konstytucyjnej nie można nadać dalszego biegu.

4. Należy zwrócić uwagę na to, że w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego utrwalone jest stanowisko, iż samo zobowiązanie podmiotu do ponoszenia określonych ciężarów finansowych na cele publiczne nie stanowi niedopuszczalnej ingerencji w jego sferę majątkową, w szczególności w konstytucyjnie chronioną własność (zob. np. wyroki TK z: 30 stycznia 2001 r. w sprawie K 17/00, OTK ZU nr 1/2001, poz. 4; 22 maja 2002 r. w sprawie K 6/02, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 33 oraz 29 listopada 2006 r. w sprawie SK 51/06, OTK ZU nr 10/A/2006, poz. 156).

Obowiązek ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym w szczególności podatków, ma charakter powszechny i został uregulowany na poziomie konstytucyjnym

w art. 84 Konstytucji oraz w przepisach zamieszczonych w rozdziale X Konstytucji. Wynika stąd, że przepisy prawa daninowego mają swoją własną, odrębną podstawę konstytucyjną, upoważniającą do stanowienia przepisów ustawowych, konkretyzujących ten obowiązek (zob. wyrok TK z 22 maja 2002 r. w sprawie K 6/02, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 33). Obowiązek uiszczania danin publicznych oznacza zatem ustawowo określoną ingerencję w prawo dysponowania środkami pieniężnymi należącymi do majątku osoby obciążonej tym obowiązkiem. Prowadzi ona do umniejszenia substancji tego majątku. Realizacja obowiązków daninowych łączy się więc nieuchronnie z ingerencją w prawa majątkowe (por. wyrok TK z 5 listopada 2008 r. w sprawie SK 79/06, OTK ZU nr 9/A/2008, poz. 153). Nie znaczy to jednak, że przepisy dotyczące obowiązków finansowych jednostki wobec państwa i innych podmiotów prawa publicznego można traktować jako funkcjonujące równolegle i bez związku z konstytucyjnymi przepisami o wolnościach i prawach człowieka i obywatela, całkowicie niezależnie od treści tych przepisów (zob. wyrok TK w sprawie K 6/02).

Zakres i treść tego obowiązku mogą być kontrolowane z punktu widzenia zgodności z Konstytucją. Dotyczy to w szczególności zachowania właściwej formy nakładania obowiązków daninowych, w tym – przestrzegania reguł uchwalania ustaw wprowadzających obciążenia publiczne (podatki i inne daniny), zachowania precyzji norm (przepisów) daninowych oraz respektowania odpowiedniej *vacatio legis*. Zarzut naruszenia przez ustawodawstwo daninowe art. 64 Konstytucji może zatem dotyczyć nie samej okoliczności nałożenia daniny, ale formy i sposobu nakładania powinności podatkowych (zob. wyrok TK w sprawie SK 79/06). W orzecznictwie Trybunału wielokrotnie podkreślano również, że przepisy regulujące problematykę danin publicznych nie mogą kształtować obowiązku daninowego w taki sposób, który czyniłby z nich instrument konfiskaty mienia (zob. np. wyroki TK z: 15 lipca 2013 r., sprawa K 7/12, OTK ZU nr 6/A/2013, poz. 76; 18 listopada 2014 r., sprawa K 23/12, OTK ZU nr 10/A/2014, poz. 113 oraz postanowienie TK z 24 września 2013 r., sprawa SK 39/12, OTK ZU nr 7/A/2013, poz. 107).

Ponadto, oceniając legislację daninową, Trybunał zwracał uwagę na względną swobodę ustawodawcy w kształtowaniu dochodów i wydatków państwa. Podkreślał jednocześnie, że swoboda kształtowania materialnych treści prawa podatkowego jest jednak w swoisty sposób równoważona istnieniem obowiązku ustawodawcy szanowania proceduralnych aspektów zasady demokratycznego państwa prawnego, a w szczególności szanowania zasad poprawnej legislacji (zob. wyrok TK z 28 października 2015 r., sprawa K 21/14, OTK ZU nr 9/A/2015, poz. 152).

Choć w skardze konstytucyjnej została spełniona powinność wskazania wzorca kontroli przewidującego konstytucyjne prawa podmiotowe (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji – *nota bene* powiązany w różnych ujęciach z art. 2, art. 84, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 217 Konstytucji), to nie można mówić o zrealizowaniu obowiązku wyjaśnienia sposobu naruszenia tych praw. Nie można uznać za takie wyjaśnienie wskazania, że – z jednej strony – nałożenie na skarżącą (i inne podmioty gospodarcze prowadzące sprzedaż samochodów) obowiązku zapewnienia sieci zbierania pojazdów, a z drugiej – brak możliwości skorzystania przez skarżącą z mechanizmu miarkowania opłaty z tytułu braku sieci zbierania pojazdów (art. 14 ust. 1, 5 i 6 urpwe w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z 2007 r.) za 2006 r. – w przeciwieństwie do 2007 r. (art. 2 ustawy z 2007 r.) oraz lat następnych – prowadzi do naruszenia istoty własności. Tym bardziej że ustawodawca w ustawie z 2007 r. nie dokonał – z mocą wsteczną – żadnego rozróżnienia podmiotowego lub przedmiotowego w zakresie naliczania opłaty za 2006 r., które mogłoby przełożyć się w sposób dyskryminujący na pozycję skarżącej w stosunku do innych podmiotów objętych regulacją urpwe. Należy w tym miejscu przypomnieć też, że Konstytucja nie wyraża publicznego prawa podmiotowego do

sprawiedliwego obciążania obowiązkiem podatkowym rozumianego jako prawo do korzystania z ulg i zwolnień podatkowych (por. postanowienie TK z 29 stycznia 2014 r. w sprawie SK 9/12, OTK ZU nr 1/A/2014, poz. 8), do których należy zaliczyć regulacje art. 14 ust. 1, 5 i 6 urpwe (w brzmieniu obowiązującym) czy art. 2 ustawy z 2007 r., uzależniające wysokość opłaty z tytułu braku sieci zbierania pojazdów od procentowego objęcia przez tę sieć powierzchni Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał bierze też pod uwagę to, że swoboda władzy ustawodawczej jest ograniczona zasadami i przepisami konstytucyjnymi. Jednak domniemanie powinno przemawiać na rzecz zgodności rozstrzygnięć ustawowych z Konstytucją, zaś jego obalenie wymaga bezspornego wykazania sprzeczności zachodzącej między ustawą a Konstytucją (zob. np. wyrok TK z 9 listopada 2010 r. w sprawie SK 10/08, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 99).

Skarżąca nie uprawdopodobniła zarzutu niezgodności zakwestionowanych przepisów z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji (ujmowanego zarówno samodzielnie, jak i z pozostałymi „wzorcami związkowymi” powołanymi w skardze).

Trybunał zwraca uwagę na to, że do obowiązku wniesienia opłaty z tytułu braku sieci zbierania pojazdów (samonaliczanej lub stwierdzanej w decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska) – zarówno przed nowelizacją urpwe dokonaną ustawą z 2007 r., jak i po nowelizacji – mają zastosowanie m.in. przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015.613, ze zm.; dalej: ordynacja podatkowa) o ulgach w spłacie zobowiązań podatkowych (odpowiednio we wnoszeniu opłaty za brak sieci). Przepisy ordynacji podatkowej dotyczące ulg podatkowych obowiązują od 1 września 2005 r., zatem mają zastosowanie także do ulg w spłacie zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci za 2006 r. Mający uprawnienia organu podatkowego Główny Inspektor Ochrony Środowiska może więc, na wniosek zobowiązanego, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, odroczyć termin płatności zobowiązania lub rozłożyć je na raty, może również umorzyć w całości lub w części zaległości z tytułu opłaty za brak sieci, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną (art. 67a § 1 ordynacji podatkowej). Co więcej, w pierwotnej wersji art. 14 urpwe wprowadzono dwa mechanizmy miarkowania należnej opłaty za brak sieci (mające zastosowanie także do opłaty za 2006 r.), a nawet całkowitego z niej zwolnienia. Wysokość należnej opłaty stanowi nie tylko iloczyn stawki 500,00 zł i liczby pojazdów wprowadzonych na terytorium kraju, lecz również ujętej procentowo liczby dni w roku, w których nie zapewniono sieci. W konsekwencji wysokość opłaty może wynosić np. połowę maksymalnej wysokości opłaty należnej za wprowadzenie danej liczby pojazdów, jeśli sieć zapewniono na terytorium kraju przez sześć miesięcy zgodnie z treścią obowiązku z art. 11 ust. 1 urpwe. Możliwe jest również całkowite zwolnienie z opłaty, nawet jeśli wprowadzający nie zapewnił sieci przez łączną liczbę dziewięćdziesięciu dni w danym roku, jeżeli brak utworzenia sieci był następstwem sytuacji określonych w ustawie, a kompletną sieć przywrócono w terminie trzech miesięcy od ich ustąpienia. Nie ma przeszkód, by owe dziewięćdziesiąt dni przypadały na 2006 r.

Twierdzenie skarżącej o nadmiernej dolegliwości samego obowiązku zapewnienia sieci zbierania pojazdów oraz opłaty z tytułu braku tej sieci za 2006 r. osłabia kwalifikacja prawno-podatkowa tej opłaty (zarówno przed wejściem w życie ustawy z 2007 r., jak i po jej wejściu). Zgodnie bowiem z art. 55 urpwe poniesione opłaty, o których mowa w art. 14 urpwe, stanowią koszt uzyskania przychodu w rozumieniu i na potrzeby ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U.2012.361, ze zm.). Zgodnie zaś z art. 56 urpwe, poniesione opłaty, o których mowa w art. 14 urpwe, stanowią także koszt uzyskania przychodu w rozumieniu i na potrzeby ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U.2014.851, ze zm.). Poniesione opłaty mogą zostać wliczone w koszty uzyskania przychodu i pomniejszyć zysk podlegający opodatkowaniu, co jest korzystnym rozwiązaniem dla podmiotów wprowadzających sprzedaż

pojazdów. Również nieprawidłowości, które ujawniły się w związku ze stosowaniem art. 14 ust. 1-4 urpwe (w pierwotnym brzmieniu), nie mają bezpośredniego przełożenia na zarzut niekonstytucyjności wskazanego przepisu. Sam fakt nowelizacji tego przepisu przez ustawę w 2007 r. nie potwierdza jeszcze zarzutu niezgodności jego pierwotnego brzmienia z Konstytucją. Powody zmiany prawa mają różne przesłanki, w tym także przesłanki całkowicie irrelewantne konstytucyjnie. Nieprawidłowości stosowania art. 14 ust. 1-4 urpwe, ujawnione w toku prac parlamentarnych nad nowelizacją tej ustawy w 2007 r., uzasadniają zmianę prawa w przyszłości, ale nie mogą stanowić wystarczającego argumentu za niekonstytucyjnością dotychczasowych regulacji.

Niezależnie od powyższego Trybunał przypomina, że możliwość optymalizacji obciążeń daninowych (rozumianej jako nieuszczerplanie substancji majątkowej jednostki w związku z realizacją obowiązku daninowego) nie jest prawem konstytucyjnym o charakterze podmiotowym, którego ewentualne naruszenie legitymuje do wniesienia skargi konstytucyjnej. W dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym skoro płacenie podatków (co *mutatis mutandis* odnosi się do innych danin publicznych) jest obowiązkiem powszechnym, wynikającym wprost z art. 84 Konstytucji, związanych z tym nieuniknionych uszczupień majątkowych podatników nie można co do zasady rozpatrywać w kategoriach niedozwolonej ingerencji we własność chronioną na podstawie art. 64 Konstytucji, lecz należy je traktować jako konieczne „dopełnienie” ochrony prawa własności (por. wyrok TK z 8 października 2013 r., sprawa SK 40/12, OTK ZU nr 7/A/2013, poz. 97 i powołane tam orzecznictwo).

Skarżąca w uzasadnieniu skargi nie przedstawiła przekonujących argumentów, które podałyby w wątpliwość konstytucyjność zaskarżonych art. 14 ust. 1-4 urpwe (w brzmieniu obowiązującym do 9 października 2007 r.) oraz art. 2 ustawy z 2007 r. (będących regulacjami materialnymi) i w konsekwencji przemawiałyby za wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia przez Trybunał.

5. Trybunał zwraca również uwagę na to, że przywołana w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej uchwała składu siedmiu sędziów NSA z 19 października 2015 r. sprawa I OPS 1/15, ONSAiWSA z 2016 r., nr 1, poz. 1) – w myśl której art. 14 urpwe, w brzmieniu obowiązującym po wejściu w życie ustawy z 2007 r., ma zastosowanie do określania wysokości zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci zbierania pojazdów w 2006 r., jeżeli wprowadzający pojazd nie dokonał wpłaty opłaty za brak sieci zbierania pojazdów w 2006 r. i postępowanie w sprawie określenia wysokości zobowiązania, z tytułu tej opłaty zostało wszczęte po wejściu w życie ustawy z 2007 r. o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji – świadczy raczej o wadliwej wykładni zaskarżonych w niniejszej sprawie przepisów (ich nadinterpretacji przez skład powiększony NSA), aniżeli o ich niekonstytucyjności. Trybunał podkreśla w tym miejscu, że w jego kognicji nie leży ocena aktów stosowania prawa, nawet jeżeli same w sobie byłyby sprzeczne z odpowiednimi postanowieniami Konstytucji, co wynika wprost z art. 188 ustawy zasadniczej.

6. Ponadto należy przypomnieć, że zaskarżone w niniejszej sprawie przepisy były już przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z 9 lipca 2012 r. w sprawie P 8/10 (OTK ZU nr 7/A/2012, poz. 75) orzekł, iż art. 14 ust. 1-4 urpwe (w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z 2007 r.) w zakresie, w jakim nie różnicuje wysokości opłaty za brak sieci z uwagi na stopień pokrycia siecią terytorium kraju, jest zgodny z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą adekwatności (proporcjonalności) rozwiązań ustawodawczych do zakładanego celu regulacji, a art. 2 ustawy z 2007 r. w zakresie, w jakim nakazuje stosować do obliczania opłaty za brak sieci w 2006 r. art. 14 ust. 1-4 urpwe (w pierwotnym brzmieniu), jest zgodny z wynikającą z art. 2 Konstytucji

zasadą adekwatności (proporcjonalności) rozwiązań ustawodawczych do zakładanego celu regulacji.

Z przedstawionych wyżej powodów – na podstawie art. 37 ust. 3 w związku z art. 50 ustawy o TK – Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 37 ust. 4 w związku z art. 50 ustawy o TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.